

Colecția de predici nr. 14

**MARELE
PREȚ AL
CRUCII**

JOE CREWS

Editura Alege Viața

Telefon:

021-220.42.72

0744-36.97.97

AMAZING FACTS

MARELE PREȚ AL CRUCII

Copyright © 1984 by
Joe Crews

„Originally published by:
Amazing Facts, Incorporated”
PO Box 1058
Roseville, CA 95678-8058

Coperta de Terry Crews
Traducere: Valentina Dragomir
Publicată în românește, în anul 2003,
de Editura „Alege Viața”
Toate drepturile rezervate

ISBN 973-8357-03-9

Povestirea spune că, după înfrângerea dezastruoasă de la Waterloo, Napoleon s-a întâlnit cu unii din generalii săi de frunte ca să analizeze defectele strategiilor de luptă. În timpul discuțiilor lor, generalul, mic de statură, a arătat pe harta colorată din fața lor către Anglia și a spus cu amărăciune: „Cu excepția acelei pete roșii, aș fi stăpânul lumii.” Satana ar putea spune același lucru astăzi și să arate către o cruce pe un deal, în afara zidurilor vechiului Ierusalim. Nu sunteți recunoscători pentru acea pată roșie a Calvarului care a salvat această lume de sub stăpânirea marelui nostru dușman?

Acela a fost locul, timpul și lupta care a hotărât destinul planetei pământ. De atunci încoace, Satana este un dușman înfrânt. Acolo a fost Waterloo al său, unde a suferit o

înfrângere decisivă, din care nu-și va reveni niciodată pe deplin.

Cât de puțină dintre noi înțeleg adevărata însemnătate a suferinței și morții lui Hristos pe acea cruce! Noi avem doar o înțelegere slabă a conflictului prin care a trecut El și a morții pline de agonie pe care a gustat-o. Dacă ochii noștri ar fi deschiși ca să prindem adevărata semnificație a jertfei Sale, n-ar mai exista nefericita cooperare cu Satana. Slăbiciunea noastră s-ar transforma în curaj și în biruință.

Scriitorii Bibliei s-au străduit să explice, în limbaj omenească, întruparea tainică și moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu. Adeseori plângem sub puterea mărturie lor inspirate. Noi primim licăriri care uimesc mintea noastră și totuși rămânem numai la suprafața unui subiect care va continua să se desfășoare de-a lungul întregii veșnicii.

Pavel a scris: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob făcându-Se asemenea oamenilor. La înălțare a fost găsit ca un om.

S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.” Filipeni 2:5-8. Aceste cuvinte sublime descriu coborârea lui Isus, de bunăvoie, de la tron la iesle și apoi la cruce.

De la cel mai înălțat la cel mai de jos!

Nu există nici o ilustrație, în vastul întins al timpului și spațiului, care să poată descrie în mod corespunzător ceea ce a făcut Isus. Noi încercăm uneori să fabricăm circumstanțe imaginare pentru a exprima ideea jertfei Lui. Este descrisă o haită de câini sălbatici, bolnavi și plini de multe cicatrici și răni deschise. Este acceptată ideea că dacă o ființă omenească s-ar supune să devină unul dintre câini, întreaga haită ar putea fi salvată de la moarte iminentă. S-ar putea găsi cineva care să-și lase la o parte starea omenească și să sufere insulta de nedescris de a se transforma într-un câine? Deși s-ar putea să sune dramatic, aceasta este doar o ilustrație slabă a umilirii Fiului divin al lui Dumnezeu. Noi nu putem pricepe slava și poziția de care S-a despărțit El când S-a golit de Sine și a venit în familia condamnată și muribundă a lui Adam.

De aceea este atât de greu pentru creștini să înțeleagă ispășirea. De ce atât de mulți tratează cu indiferență evenimentele crucii? Sigur, este din cauză că ei nu înțeleg ce L-a costat pe Fiul lui Dumnezeu mântuirea lor. Numai atunci când știm prețul unui lucru începem să-l apreciem. Noi prețuim cel mai mult lucrul care cere cea mai mare investiție.

Noi toți am întâlnit oameni care arată o indiferență de reînțeles față de sacrificiul lui Hristos. La încheierea uneia din cruciadele mele am vizitat un om de afaceri care a participat în fiecare seară, dar nu a făcut nici un angajament. Noi am dezvoltat o prietenie caldă de-a lungul seriei de patru săptămâni, așa că am avut îndrăzneala să-l întreb de ce nu a luat nici o hotărâre pentru Hristos. Răspunsul său vag mi-a arătat că el nu avea o înțelegere a seriozității acceptării darului mântuirii. El n-a răspuns niciodată în nici un fel la Evanghelio și, la întrebările mele blânde, a mărturisit că nu avea nici o asigurare că era mântuit. În cele din urmă l-am întrebat direct: „Sam, tu vrei să spui că dacă ai muri în noaptea aceasta nu ai speranța vieții veșnice?” El a răspuns: „Nu. Niciodată nu am făcut nici un fel de mărturisire de credință.”

Șocat de evidenta lui nepăsare mi-am adunat curajul să-l întreb: „Sam, să presupunem că mâine dimineață ai putea lua de la banca ta zece mii de dolari în schimbul unei hârtii conținând semnăturile a zece oameni din orașul acesta. Ai vrea să umbli cu mașina prin oraș în seara aceasta și să aduni acele semnături?” El a răspuns: „Bineînțeles că aș vrea.”

„Ai risca în vreun fel pierderea uneia din acele semnături pe hârtie?” - am întrebat eu. „Categoric, nu! Eu recunosc un lucru bun atunci când îl văd.” - a răspuns Sam.

Adevărul este că Sam nu a recunoscut un lucru bun când l-a văzut, iar eu m-am simțit constrâns să i-o spun în felul cel mai blând pe care spiritul meu ofensat îl putea produce. Am spus: „Sam, tu nu ai vrea să riști câtuși de puțin pierderea a zece mii de dolari până mâine dimineață, totuși ai afirmat că riști pierderea vieții veșnice dacă ai muri în noaptea aceasta. Tu prețuiești mai mult banii decât viața veșnică. Evaluările tale sunt greșite. Tu nu ai nici cea mai slabă idee despre costul pentru asigurarea mântuirii tale, altfel nu ai evalua-o cu atâta ușurătate.

Era ușor de văzut de ce prietenul meu era atât de indiferent față de crucea lui Hristos. Deși a fost în preajma creștinilor toată viața și a auzit sute de predici, el susținea punctul de vedere tipic: moartea lui Isus a fost o moarte de martir. Pur și simplu nu este adevărat că El a murit la fel ca și alte mii de oameni care au fost răstigniți pe cruci în jurul zidurilor Ierusalimului. Nu poate exista comparație. Hristos nu a murit din cauza caielor, a suliței sau a abuzului fizic. Oricât de multe ar fi fost loviturile și durerea, ele nu ar fi putut produce agoniile crucii. Și alții au îndurat aceeași tortură a trupului, dar nici unul nu a murit din aceleași cauze care au luat viața Fiului lui Dumnezeu. Moartea Lui a fost diferită. În ce fel?

Ce fel de moarte a suferit El? Biblia spune că „prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” Evrei 2:9. Gândiți-vă la aceasta pentru o clipă. El a murit moartea mea, a voastră și a fiecărei persoane. Cum se poate așa ceva? Noi nu vom avea de suferit experiența morții la sfârșitul zilelor noastre? Ba da. Și în aceasta constă taina și minunea faptului că El a murit pentru noi. El nu a luat locul nostru trecând prin prima moarte. El a

gustat moartea a doua pentru fiecare suflet care a fost născut vreodată.

Hristos a murit moartea a doua

Este foarte important să facem deosebire între prima și a doua moarte. Numai atunci vom fi în stare să înțelegem de ce Dumnezeu Tatăl Și-a întors fața de la Fiul Său pe cruce. Îngerilor nu li s-a îngăduit să-I slujească. Isus trebuia să fie tratat ca și cum ar fi fost vinovat de orice păcat teribil care a fost comis vreodată. Sub acea povară de condamnare și vină, El a transpirat picături mari de sânge și a căzut leșinat la pământ, în grădina. Pe dealul Golgotei, lepădat de la prezența aprobatoare a Tatălui Său, El a strigat în suferință: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Matei 27:46.

Începeți să vedeți ceea ce Sam a trecut cu vederea? El nu a priceput suferința reală a crucii și, prin urmare, nu a avut o înțelegere adevărată a prețului mântuirii. Vom încerca să expunem unele din acele „costuri ascunse” pe care Sam nu le-a recunoscut și pe care mulți astăzi nu le evaluează cum se cuvine.

Pavel a scris: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat

a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit. ... Romani 5:12. Câteva întrebări fundamentale se ridică cu privire la aceste cuvinte ale lui Pavel. Dacă numai un om a păcătuit, de ce toți trebuia să moară? Trebuie oamenii să plătească pentru păcatele altora? Când Adam era în grădina Eden, el reprezenta orice persoană care avea să se nască vreodată. În calitate de cap al omenirii, Adam a stat înaintea lui Dumnezeu ca și când el era fiecare om. Noi eram acolo, reprezentați prin genele și cromozomii care mai târziu au produs tiparul ereditar al copiilor lui Adam. Ca pătași ai trupului și minții sale, toți descendenții lui aveau să fie afectați de ceea ce-l afecta pe el. El este părintele nostru și există legi ale eredității care reproduc tiparul genetic din generație în generație.

Ce s-a întâmplat cu Adam și i-a afectat, de asemenea, și pe copiii lui? Dumnezeu l-a așezat, de probă, în acel paradis originar. Testul a fost simplu și direct: ascultă și trăiești, nu asculta și mori. Ne amintim foarte bine istoria pomului din mijlocul grădinii. Dumnezeu a spus: „În ziua în care veți mânca din el, veți muri negreșit.” Genesa 2:17. Existența lui

continuă în grădina Eden depindea de ascultare. Viitorul fericit al lui Adam era condiționat de menținerea la distanță de pomul interzis, dar el nu a îndeplinit condiția.

Nu fuseseră luate măsuri pentru înlăturarea sau ușurarea pedepsei. Problema era foarte clară: ascultă și trăiești, nu asculta și mori. La vârsta de 930 de ani, sentința a fost aplicată pe deplin, iar Adam a murit și a fost îngropat.

Toți copiii lui Adam s-au născut după natura lui și au fost stricați prin păcat. Ei puteau să moștenească numai ceea ce avea tatăl lor să le dea, așa că s-au născut cu o natură păcătoasă și căzută. Observați, vă rog, că ei nu au moștenit *viva* tatălui lor, ci numai natura lui slabă și inhibitoare de păcat. Nu există păcat originar, în sensul că urmașii lui Adam erau răspunzători pentru păcatul lui. Este adevărat că ei erau supuși morții ca și Adam, dar moartea lor nu era pedeapsa pentru păcatul lui Adam. Ei au murit pentru că au primit o natură muritoare prin legile eredității. Moartea lor era rezultatul constituției degenerate pe care Adam a transmis-o urmașilor lui. Numai moartea lui Adam era pedeapsa pentru păcatul lui.

Din momentul în care păcatul a devenit un fapt precis, fiecare ființă omenească ce ar fi trăit a devenit supusă primei morți. De fapt, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit, aceasta ar fi fost o moarte veșnică. Timpul de probă al lui Adam s-a încheiat când el a păcătuit. Acea primă ofertă de viață era sfârșită. El a pierdut dreptul la orice speranță de viață în condițiile propuse de Dumnezeu. Acum numai moartea îl aștepta - o moarte disperată și finală. Dacă Dumnezeu n-ar fi făcut nimic, așa s-ar fi încheiat istoria lui Adam și a tuturor descendenților lui.

Un al doilea timp de probă asigurat

Imediat după ce a păcătuit Adam și înainte ca sentința să fie executată pe deplin, Dumnezeu a prezentat un plan de mântuire prin sămânța femeii și i-a dat lui Adam un nou timp de probă. (Genesa 3:15). Acest al doilea timp de probă era condiționat de acceptarea unui Mântuitor care avea să ia pedeapsa omului prin moartea Sa înlocuitoare. O speranță nouă a fost pusă înaintea lui Adam și a tuturor urmașilor lui prin acest al doilea aranjament, dar nu a schimbat consecințele căderii la primul test.

Acest lucru ne aduce o întrebare foarte importantă. Cum putea Dumnezeu să-și mențină integritatea executând pedeapsa pentru prima cădere și totuși să ofere fiecăruia o nouă viață printr-un alt timp de probă? Dumnezeu a rezolvat această dilemă încercând într-un mod atât de simplu, că suntem uimiți. El îi va lăsa pe oameni să-și trăiască timpul limitat al vieții lor, apoi să moară, indiferent dacă au făcut bine sau rău. Acea primă moarte ar fi consecința căderii lui Adam la primul test. Apoi, va lăsa ca toți oamenii să fie înviați din prima moarte, în care au căzut nu datorită propriei lor greșeli, și să stea înaintea lui Dumnezeu ca să răspundă pentru păcatele lor personale, de care sunt răspunzători. Atunci destinul lor va fi hotărât pe baza celui de-al doilea timp de probă (de la naștere la prima moarte) și pe baza felului în care au îndeplinit condițiile mântuirii prin Hristos.

Dacă ei sunt găsiți vinovați de cădere personală la al doilea test, vor suferi aceeași pedeapsă pe care a primit-o Adam - moartea. În acest caz însă nu va mai exista un alt timp de probă, iar moartea lor va fi moartea a doua - nimicire finală și veșnică.

Acum putem înțelege mai bine cuvintele lui Pavel: „Și după cum toți mor în Adam, tot

așa, toți vor învia în Hristos.” 1 Corinteni 15:22. Planul de mântuire implică o înviere a tuturor oamenilor din prima moarte, așa încât să poată fi plasați dincolo de efectele păcatului lui Adam. Acest lucru este necesar ca ei să poată fi judecați pe baza acțiunilor și alegerilor personale. Adam a murit pentru că a mâncat din fructul pomului oprit, nu pentru ce a făcut el după aceea. Dar dacă la judecată Adam va fi găsit că merită moartea a doua, aceasta nu va fi din cauză că a mâncat din acel fruct, ci din cauza păcatelor comise după acea experiență - păcate care nu au fost mărturisite și iertate.

Unii s-ar putea să-L acuze pe Dumnezeu că este arbitrar și erud, pentru că-i aduce pe cei răi din nou la viață numai ca să-i distrugă în lacul de foc. De ce nu-i lasă ca să rămână sub puterea primei morți? Acest lucru nu ar îndeplini condițiile cerute de al doilea timp de probă. Moartea întâi nu este pedeapsa pentru păcat pentru nici unul din urmașii lui Adam. Dreptatea cere ca fiecare individ să dea socoteală numai pentru îndeplinirea condițiilor proprii sale mântuirii. Fără o înviere, nu se poate face o asemenea judecată și nu poate fi dată o răsplată dreaptă. Aceasta nu este o

acțiune nesăbuită din partea lui Dumnezeu, ci o împlinire a standardelor justiției divine.

Al doilea Adam îndeplinește testul

Cu acea înțelegere despre prima și a doua moarte, suntem pregătiți să examinăm rolurile primului și celui de-al doilea Adam. După cum întreaga omenire a fost reprezentată de Adam în grădina Eden, exact la fel fiecare om va fi reprezentat de Isus, cel de-al doilea Adam. „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neperihănire care dă viașă. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neperihăniți.” Romani 5:18, 19.

După cum am văzut, ceea ce s-a întâmplat cu primul Adam i-a afectat pe toți cei pe care-i reprezenta. Pavel ne spune că experiența celui de-al doilea Adam îi va afecta pe toți oamenii în mod direct. Isus, Creatorul, a fost incorporat în omenire și a stat înaintea lui Dumnezeu ca și când El era fiecare om. De aceea Pavel a scris: „Am fost răstignit

împreună cu Hristos.” Galateni 2:20. „Noi deci, prin botezul în moartea Lui am fost îngropați împreună cu El.” Romani 6:4. După cum Hristos a înviat din morți... tot așa și noi să trăim o viață nouă.” Romani 6:4. Viața omului este profund asociată cu evenimentele vieții lui Hristos.

Deoarece Isus a venit să răscumpere căderea primului Adam, trebuia s-o facă în aceeași natură pe care o avea omenirea când S-a născut El. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile.” Evrei 2:17. Dacă ar fi avut vreun avantaj supranatural față de frații Săi în ceea ce privește biruirea păcatului, Isus ar fi dat sprijin acuzației aduse de Satana. Dumnezeu fusese acuzat că cerea o ascultare nerezonabilă și chiar imposibilă. Hristos a venit ca să dovedească netemeinicia acuzației false a diavolului, prin îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu în aceeași natură omenească pe care orice om o poate obține prin credința în Tatăl.

Biruința desăvârșită a lui Hristos asupra păcatului și a morții este ceea ce asigură temelia mântuirii. Toți descendenții lui Adam se află sub influența slăbiciunii și căderii lui,

ceea ce face imposibil ca vreunul din ei să poată asculta Lega. În acea familie moribundă și condamnată a lui Adam, ei erau sortiți luptei constante și înfrângerii. *Biruința celui de-al doilea Adam a deschis o ușă de scăpare pentru familia primului Adam.*

Schimbarea familiilor

Primul Adam a transmis rezultatele experienței lui păcătoase prin naștere fizică - slăbiciune, păcat și moarte. Al doilea Adam a transmis rezultatele experienței Lui fără păcat, prin naștere spirituală - împărtășirea de natură divină, biruința și viața veșnică. Toate efectele căderii primului Adam sunt contracarate complet de al doilea Adam. Vă rog să nu pierdeți din vedere faptul că cineva poate să facă parte din noua familie numai prin naștere spirituală. Prin credința în Hristos are loc o creație nouă, care îl ridică pe om din starea fără speranță, carnală a familiei lui Adam. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o fiptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Corinteni 5:17.

Schimbarea familiei constituie una din cele mai puțin înțelese binecuvântări ale experienței creștine. Ea nu este o tranzacție teoretică sau

mistică fără rezultate practice. După cum transformarea naturii firești este dramatic de reală, la fel privilegiile noii familii sunt, de asemenea, reale. Unul din lucrurile cele mai greu de acceptat de către un creștin nou-născut este schimbarea totală a poziției, a autorității, a posesiunii în familia cea nouă. El este acum potrivit pentru toate bogățiile și avantajele copiilor lui Dumnezeu.

În această relație spirituală nouă sunt incluse făgăduințe incredibile. „Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos.” Romani 8:16, 17. Este ușor de înțeles de ce mintea omenească ezită în fața acestui concept. Noi avem tendința să cercetăm cu atenție în elucierea lucrurilor ascunse și a sensurilor secrete în versete ca acestea. Un împreună moștenitor este unul care are drepturi egale la toată averea familiei. Ne întrebăm cum este posibil să devenim deodată moștenitori ai unei bogății nelimitate. De la sărăcie lucie, acum deținem dreptul la Univers! Posesiunile lui Dumnezeu includ galaxii și insule ale Universului în spațiu. Prin

credință, încercăm să prindem realitatea: Isus și eu mine avem drepturi egale la bogățiile spirituale ale Tatălui. Tot ceea ce primește El, primim și noi. Pavel descrie resursele nemărginite ale vieții pline de Duhul Sfânt în cuvintele următoare: „Ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Efeseni 3:19. Cine poate să cuprindă cu înțelegerea asemenea limbaj? Dumnezeu cel mare și iubitor care ne-a făcut și care L-a dat pe singurul Lui Fiu să moară pentru noi, vrea acum să avem tot ceea ce are Fiul Său și tot ceea ce are El!

Împreună cu averile uluitoare ale unui Împărat, moștenim, de asemenea, numele de familie și asemănarea cu familia. Chiar începem să arătăm ca noul nostru Tată și ca Fratele mai mare. „Și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință după chipul Celui ce l-a făcut.” Coloseni 3:10. La început, Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și era numit „fiu al lui Dumnezeu.” În Genesa citim: „În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu... La vârsta de o sută treizeci de ani Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui.” Genesa 5:1-3.

Cum e tatăl, și fiul. Adam semăna cu Dumnezeu, dar asemănarea a fost pierdută prin păcat. Așa că fiul lui Adam nu arăta ca Dumnezeu, ci ca Adam. După nașterea din nou, omul începe să-și piardă trăsăturile adamice și să semene cu cel care l-a creat - Isus. Este această asemănare reală sau închipuită? Dumnezeu creează doar o iluzie ca să facă să pară că omul este restabilit după chipul divin sau ia măsuri puternice ca schimbarea să aibă loc? Există o dezbatere teologică pe tema: Este neprihănirea lui Hristos doar atribuită omului sau îi este, cu adevărat, și împărtășită? Cei care cred că omul este doar socotit neprihănit, nu cred că el poate, cu adevărat, să biruiască păcatul și să trăiască o viață sfântă, chiar în Hristos. Cuvintele lui Pavel însă sunt clare: „Prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” Romani 5:19.

Împreună cu asemănarea cu familia, această naștere din nou spirituală aduce eliberarea de moartea a doua care era inevitabilă sub natura lui Adam. Hristos nu a schimbat pedeapsa cu prima moarte pentru căderea lui Adam la primul timp de probă, dar a abolit moartea a doua pentru toți cei

care îi acceptă pe El în al doilea timp de probă. Acest lucru a fost făcut posibil numai pentru că El S-a supus să sufere pedeapsa îngrozitoare a morții a doua în locul omului. El a devenit păcat pentru noi și a acceptat de bunăvoie pedeapsa cerută de păcat. Pe cruce, fără nici o rază de speranță de la Tatăl, Isus a fost învâluit în întunericul miliardelor de suflete pierdute. El a gustat moartea pentru fiecare om. Evrei 2:9.

Încercarea de foc a lui Avraam

A fost ușor pentru Isus să aibă o astfel de experiență? A fost ușor pentru Tatăl să Se retragă de la Fiul Său preaiubit și să-L trateze ca și când ar fi fost vinovat de blasfemia și crima cea mai atrocă? Un singur om din această lume a înțeles puțin suferința intensă a Tatălui și a Fiului în situația aceea. Acel om, Avraam, a oferit, de asemenea, pe fiul său și a devenit primul om care s-a împărtășit de agonia crucii.

Pavel a scris că „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună.” Galateni 3:8. Isus a recunoscut că Avraam

avea descoperiri speciale cu privire la ispășire. El a zis: „Tatăl vostru Avraam a săltaț de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.” Ioan 8:56.

Ca să înțelegem felul în care acest patriarh al Vechiului Testament a avut o asemenea pătrundere profetică în lucrarea lui Mesia, trebuie să mergem înapoi la experiența lui pe muntele Moria. Deoarece inițial el eșuase să creadă că Dumnezeu putea să-i dea un fiu din uterul sterp al Sarei, Avraam a fost supus unui alt test privitor la viață din moarte. Dumnezeu i-a spus să-l ucidă pe singurul său fiu, Isaac, pe un altar. Raportul acelei călătorii singuratice către muntele Moria este una din povestirile cele mai mișcătoare din Cuvântul sfânt.

Avraam nu avea nici o îndoială despre seriozitatea poruncii. El era un prieten al lui Dumnezeu și învățase să-l recunoască glasul. Avraam nu putea să înțeleagă în nici un fel motivul pentru această poruncă ciudată. Făgăduința că Isaac era sămânța prin care avea să vină Mesia fusese confirmată de repetate ori. Acum i se cerea să ia viața celui copil al bătrâneților lui prin care lumea trebuia să fie binecuvântată și mântuită. Cum avea

să vină Mântuitorul prin Isaac, dacă el era junghiat pe altar?

Până când tatăl și fiul nu ajuns la poalele muntelui, credința lui Avraam a cerut cu hotărâre puterea de înviere a lui Dumnezeu. El le-a spus servitorilor: „Eu și bălatal ne vom duce acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi.” De data aceasta nu mai exista elătinare plină de slăbiciune cu privire la imposibilitatea aparentă a făgăduinței. Nu avusese loc nici o înviere din morți, dar Avraam credea că Dumnezeu își va împlini făgăduința cu privire la sămânța lui Isaac.

Când Avraam a ridicat cuțitul deasupra fiului său supus, el întâmpina testul cel mai sever la care a fost supusă vreodată o ființă omenească. Ar fi fost destul de groaznic să ia viața fiului său, dar cu o lovitură de cuțit el era aproape să distrugă singura speranță de mântuire pentru el însuși și pentru orice persoană care avea să se nască. Cu excepția lui Isus, nimeni nu avea să țină vreodată destinul omenirii în mâna lui, așa cum a făcut-o Avraam în clipa aceea. Acesta era mai mult decât testul iubirii părintești. Omorându-l pe Isaac, Avraam avea să lipsească lumea de un Mântuitor. Cuțitul era, de asemenea, la gâtul

lui, Cuvântul statornic al lui Dumnezeu l-a asigurat că Mesia nu putea fi născut fiilor Isaac. Începeți să pătrundeți în chimul de foc al testului lui Avraam? Nu-i de mirare că Isus a vorbit despre Avraam ca fiind în stare să vadă ziua Lui.

Deși mâna i-a fost oprită și Dumnezeu a prevăzut o altă jertfă, Avraam și-a oferit, cu adevărat, fiul în ziua aceea. El a trăit toată durerea, zdrobirea de inimă și groaza care însoțesc moartea singurului copil. El și-a reținut puterea de a-i salva viața fiului său și nu s-a folosit de ea. Dumnezeu a intervenit numai după ce a fost arătat pe deplin că Avraam nu ar ezita să-l ofere pe Isaac. Mulțumim lui Dumnezeu pentru credința lui Avraam și pentru credința egală și supunerea presiubitului său fiu. Nimeni nu poate să nu înțeleagă impactul acelei întâmplări umane foarte mișcătoare. Ea aduce iubirea și sacrificiul ispășirii în limitele înțelegerii fiecărui copil al lui Adam. Putem pricepe acum puțin mai bine felul în care Tatăl și singurul Său Fiu au suferit la cruce. Prețul mântuirii noastre devine mai clar.

Felul în care crucea asigură iertare

Acum trebuie să ne gândim la un alt aspect al acestei drame cerești, care va dezvălui și mai mult iubirea și sacrificiul lui Dumnezeu. În ce fel, moartea unui singur om, al doilea Adam, asigură iertare pentru toți cei care au păcătuit? Biblia spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” (de păcate). Evrei 9:22. Întrebarea este: În ce fel moartea lui Hristos face posibilă iertarea păcatelor de către El? Aceasta ne aduce la esența a tot ce am învățat până aici. Pentru ca Isus să obțină puterea de iertare, era necesar să sufere moartea a doua.

Grăunțele iertării este înrădăcinat într-un act de substituție. Oricine iartă o persoană trebuie să se pună în locul persoanei respective și să fie gata să sufere consecințele răului făcut. De exemplu, dacă eu iert datoria cuiva trebuie să fiu pregătit să sufăr pierderea sumei. Dacă iert o lovitură, trebuie să fiu binevoitor să sufăr durerea loviturii, fără să oer ca cel care mi-a dat-o să fie pedepsit.

Dreptatea cere ca fiecare vinovat să fie pedepsit proporțional cu ceea ce a făcut: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Cel care dă o lovitură trebuie să sufere la rândul lui o lovitură egală. Iertarea însă îl eliberează pe

contravenient de primirea a ceea ce merită din punct de vedere legal. Cel care iartă, acceptă el însuși consecințele pentru ca cel vinovat să plece liber, fără pedeapsă. În felul acesta există, în mod clar, o înlocuire a vinovatului cu cel nevinovat, în orice act de iertare.

Ca un alt exemplu, să ne imaginăm că un om care a fost ucis l-ar putea ierta, de dincolo de mormânt, pe ucigașul său. În realitate, el ar consimți la propria-i moarte, ca ucigașul să nu fie pedepsit. Acceptând rezultatele răului făcut lui, el lasă ca propria-i moarte să satisfacă pedeapsa ce ar fi dată, în mod legal, ucigașului.

Această ilustrație ne aduce foarte aproape de miezul ispășirii. Aici avem de a face cu reajustarea unei relații distonante. Aceasta este ispășirea în realitate. Întotdeauna sunt implicate două părți: cel căruia i s-a greșit și cel greșit. În acest caz, Dumnezeu este cel căruia i s-a greșit, iar omul este cel care a păcătuit împotriva Lui. Dreptatea cere o ispășire adecvată a păcatului. Numai două căi sunt posibile: sau justiția pretinde pedeapsa prescrisă sau trebuie să existe iertare din partea celui păgubit. Dacă este oferită iertare, cel care iartă va trebui să accepte consecințele

păcatului și să le sufere în locul păcătoșului. Pedeapsa păcatului este moartea. Așadar, pentru a oferi iertare păcătoșului, Isus trebuie să fie gata să poarte în propriul trup aceeași pedeapsă pe care ar pretinde-o de la păcătoș legea care a fost călcată.

Pedeapsa pentru păcat nu este prima moarte, ci moartea a doua. De aceea agonia lungă a lui Isus pe cruce a fost cu totul diferită de orice alt fel de moarte. Mii de criminali au fost răstigniți în același fel fizic în care Hristos a fost prins în caie pe cruce, dar ei au suferit numai durerea trupească a primei morți. El a avut experiența condamnării teribile și a despărțirii de Dumnezeu pe care le va simți cel mai rău dintre păcătoși, în lacul de foc. Natura Lui sensibilă a fost traumatizată de faptul că lua parte, prin înlocuire, la vina violurilor respingătoare, a crimelor și atrocităților. El a devenit păcat pentru a lăsa mânia deplină a Legii să cadă asupra Lui în același fel în care ar cădea asupra celui pierdut.

Nu putem explica pe nici o altă cale chinul sufletesc ce L-a înconjurat pe Mântuitorul nostru în ceasurile de la încheierea vieții Sale. Din grădina Ghetsemani, Isus a purtat în inima Lui, care se zdrobea, păcatele omenirii. Nici o

rază de lumină nu a fost permisă ca să penetreze pătura de înstrăinare totală de Tatăl Lui din cer. Pentru a lua locul păcătoșilor vinovați și pentru a asigura iertare, nu putea fi nici o deosebire între pedeapsa lor și pedeapsa Lui.

Nimeni să nu prezinte sugestia că Tatăl nu a suferit în mod egal cu Fiul Său. Răbdarea divină a lui Dumnezeu în îngăduirea oamenilor răi să-l tortureze Fiul până la moarte este dovada fundamentală că El ne iubește cu aceeași iubire cu care L-a iubit pe Isus. Alegerea cu care a fost confruntat El era foarte simplă. Putea să-și cruțe Fiul sau putea să ne cruțe pe noi. Nu exista altă alegere. Legea care era desăvârșită și sfântă a fost călcată. Ea reflecta caracterul Lui și nu putea fi schimbată sau distrusă. Pedeapsa trebuia plătită. Tatăl îi iubea pe cei care L-au călcat Legea, dar îl iubea și pe Fiul Lui.

Priviți din nou la scena din jurul acelei cruci. Dumnezeu privea la oamenii aceia răi când îl scuipau pe Isus și îl loveau cu pumnul peste față. Ei nu erau vrednici să-i atingă măcar tivul hainei, dar îl maltratau de moarte. El ținea în mână Sa puterea de a-i lori pe acei omuleți și a le termina existența. El putea să-L salveze

pe Fiul Lui de la batjocuri și lovituri crude, dar dacă ar fi intervenit, nici o ființă umană n-ar mai fi trăit din nou. Adam, Avraam, Iosif, Daniel și oricare alt copil al lui Adam ar fi fost pierduți pentru veșnicie. Învierea lor depindea în întregime de moartea și învierea Fiului Său preaiubit. În atotștiința Lui, Dumnezeu trebuie să-și fi amintit fiecare față și nume în parte, chiar și a celor ce nu fuseseră încă născuți.

În clipa aceea, Dumnezeu S-a gândit la tine și la mine. Deși El a văzut toate căderile noastre nenorocite totuși voia să fim cu El pentru veșnicie. El știa că marea majoritate nu avea să accepte oferta vieții veșnice împreună cu El, chiar dacă aceasta ar fi asigurată cu un preț atât de înfricoșător. El știa, de asemenea, că puțini aveau să-L iubească și să primescă cu bucurie moartea înlocuitoare a Fiului Său în favoarea lor. Așa că Dumnezeu Și-a întors fața de la Fiul Lui și a îngăduit să fie zdrobit de moarte sub greutatea păcatelor pe care nu El le-a comis. Până și soarele și-a ascuns fața de la scena îngrozitoare, iar pământul s-a cutremurat în semn de protest. Isus a strigat „S-a sfârșit!” și Și-a dat viața. Ioan 19:30.

A fost prea mare prețul?

Prețul răscumpărării a fost plătit. A fost prea mare? Pentru multe milioane de oameni el a fost o investiție zadarnică, un sacrificiu irosit. Aceștia ar evalua întreaga sfăcere în mod superficial și ar refuza-o. Dar ce vei face tu? Ești gata să răspunzi investiției pe care El a făcut-o pentru mântuirea ta, acum când înțelegi mai clar cât a costat aceasta?

Până acum ne-am concentrat asupra sferei înșine a ispășirii - cum a luat măsuri pentru fiecare bărbat, femeie și copil care crezuse vreodată. Această descoperire nu ar trebui să întunece aspectul personal grozav a ceea ce a făcut El. Calitatea acelei iubiri care L-a dus pe Isus la moartea Sa pe cruce a fost astfel încât El ar fi făcut același sacrificiu chiar pentru un singur suflet. Trebuie să-mi reamintesc în fiecare zi că Dumnezeu nu numai că a iubit atât de mult lumea, dar El m-a iubit atât de mult pe mine încât a dat pe fiul Său. Genial întregului plan de mântuire gravita în jurul aplicării morții Sale la persoane individuale.

Iubirea lui Hristos pentru oameni este dramatizată de repetate ori în Biblie. O vedem în întrevederile Sale consumatoare de timp

cu o singură persoană. Unele din cele mai semnificative discursuri spirituale ale Lui erau ținute în fața unei singure persoane. De asemenea, vedem iubirea Lui în călătoria periculoasă ce a făcut-o pe mare pentru a-l elibera pe demonizatul din Gadara. I-a luat două zile din timpul Său prețios să traverseze acea apă furtunoasă și să Se întoarcă. Numai un om a fost contactat în timpul acelei excursii neplicate, dar mai târziu acel om a întors la Mântuitorul întreaga regiune.

Trebuie să-L privim pe Isus în raporturile Sale cu Nicodim, leprosul, femeia desfrânată și disprețuitul vameș înainte de a putea înțelege valoarea unui singur suflet. El a petrecut timp cu oamenii, indiferent de poziția sau averea lor. Femeia din Samaria era doar o altă „figură” a unei comunități fără rușine când Hristos a folosit ocazia de a o angaja într-o conversație care i-a schimbat radical viața.

Fără îndoială că Isus privea fiecare persoană ca pe un candidat la viața veșnică. Altfel, cum putem explica asocierea Lui cu Simon, Zacheu și Maria Magdalena? El vedea în fiecare suflet potențialul gloriei de a reflecta propriul Său caracter sfânt atât pentru

acum cât și pentru veșnicie. Vedeți acolo motivul pentru intruparea Sa. Fiecare suflet era acela pe care a venit să-l mântuiască. Acolo erau fețele care li veneau în minte când era agățat pe cruce, întărindu-L să soarbă până la fund paharul suferințelor Lui.

Una din afirmațiile cele mai uimitoare din Biblie, cu privire la ispășire, se află în Evrei 12:2: „Să ne uităm ținută la Căpetenia și Deslăvșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-L era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.”

Cum putea avea experiență teribilă pe cruce să aibă vreo bucurie legată de ea? Suntem asigurați că vreun motiv de bucurie L-a întărit pentru rușinea și umilința răstignirii? Care era „bucuria care-L era pusă înainte”? Aici se află secretul lepădării Lui de Sine. El a făcut-o în țărâa bucuriei anticipate de a deschide larg porțile Paradisului pentru a ne primi în Împărăția Sa fără sfârșit. Iubirea pentru noi și dorința de a fi cu noi pentru veșnicie L-au făcut să îndure ceea ce era de neîndurat. Iată o asigurare pozitivă a faptului că El se gândea la tine și la mine când îndura cruzimile violente ale crucii.

Este vrednic vreun suflet de un asemenea preț infinit? În lumina veșniciei, răspunsul este: Da. Gândiți-vă la faptul uimitor că un suflet mântuit va trăi mai mult decât suma vârstei populației totale a pământului. În cele din urmă, în veșnicie, viața unei singure persoane va depăși de un milion de ori viața tuturor locuitorilor pământului la un loc. În acest sens, o persoană mântuită reprezintă viață mai lungă, împliniri depline și mai multe realizări decât toți oamenii pierduți la un loc. Isus trebuie să fi recunoscut acest adevăr de fiecare dată când privea la fața vreunui bărbat, a vreunei femei sau a vreunui copil. Chiar și în cea mai dezechilibrată ființă umană El vedea o viață ce putea comemora iubirea Lui timp mai îndelungat decât se putea măsura.

Cu aceste imagini ale costului real al Calvarului, cum ar putea cineva să evalueze superficial misiunea Lui pe planeta pământ? Tu poți fi acel suflet care va purta o mărturie veșnică despre iubirea și harul Mântuitorului nostru. Niciodată nu fusese asigurat atât de mult în schimbul a atât de puțin. Printr-un singur pas al credinței putem schimba drepturile de naștere (de moarte) ale primului Adam cu bogățiile de nepătruns ale celui

de-al doilea Adam. Într-o clipă de proclamație și acceptare începem să fim părtași la viața pe care El a meritat-o, pentru că a fost binevoitor să poarte vina, condamnarea și moartea pe care le-am meritat noi. Ce schimb! El va fi tema nepuizabilă a studiului nostru pentru veșnicie. O dată cu trecerea timpului, vom continua să dobândim cunoștințe noi și emoționante cu privire la natura iubirii și jertfei Lui ispășitoare. „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” Evrei 2:3. *Așa de mare? Foarte mare!* Nu există răspuns la această întrebare pentru că *nu există scăpare*. Acceptă acum acea mântuire care costă atât de mult ca să o ai asigurată. Nu e mai neglijă nici o clipă.

Colecția de predici

1. Armaghedon
2. Poate alege un om salvat să fie pierdut?
3. Înlătură harul lui Dumnezeu *Legea?*
4. Ochi închiși și urechi astupate
5. Cum a căzut evoluția la testul de știință
6. Este mai ușor să fi mărturisit sau să fi pierdut?
7. Pălpăirea omului sau floarea lui Dumnezeu?
8. Satana în lanțuri
9. Contrafacerea confuză a lui Satana
10. Spirite din alte lumi
11. Hoți în biserică
12. De ce a zis Dumnezeu „Adu-ți aminte”
13. De ce a căzut vechiul legământ
14. Marele preț al Crucii
15. Focul iadului
16. Este posibil să trăiești fără a păcătui?
17. Sânge în spatele cortinei
18. Spirite ale morților
19. Părul uscat
20. Moartea în buclărie
21. În clătarea bisericii adevărate
22. A fi ispitit - este acesta un păcat?
23. Este duminica sacră cu adevărat?
24. Cerul... este ceva real?
25. Întâlnire în spațiu
26. Răpirea secretă
27. Punct fără întoarcere
28. Omul bogat și Lazăr